

[Marianne Jelved]

Som bekendt eksisterer der nogle betænkninger, som vi kalder Lotzbetænkningerne, og der står i en sådan Lotzbetænkning en hel række forslag om forenklinger osv. på folkeskoleområdet, og det har Folketinget arbejdet med i en del folketingssamlinger. Således blev der indgået et endda bredt forlig i december 1988 på dette område, hvor vi havde en del af de forslag med. I maj 1989 blev der indgået et nyt forlig; det var ændring af styrelsesloven. I den sidste fase, altså i foråret 1989, ønskede Socialdemokratiet, at man trak det, jeg kalder resten af Lotzforslagene, ud, så det kun var styrelsesloven, vi behandlede. Derfor er det faktisk temmelig naturligt og selvfølgelig, at regeringen fremsætter et lovforslag, som indeholder resten af Lotzbetænkningens forslag, eftersom det var regeringens ønske, at de forslag kom ind i folkeskoleloven.

Dette for at tilbagevise fru Pernille Forchammers kritik af, at lovforslaget overhovedet er fremsat. Det er faktisk på foranledning og som en konsekvens af Socialdemokratiets tidligere ønske om at trække en del ændringsforslag ud af det, der så endte med at blive den nye styrelseslov.

I vinteren 1989-90 havde regeringen med undervisningsministeren for bordenden nogle forhandlinger med ordførerne for alle Folketingets partier om det lovforslag, vi nu drøfter. På baggrund af de drøftelser overvejede regeringen, hvordan lovforslaget skulle se ud, og fremsatte et lovforslag. Dette lovforslag blev øjeblikkelig lanceret som et brud på al god gammel dansk tradition for folkeskolelovgivningen.

Hvorfor nu det? Det kan man spekulere længe og inderligt over, men i hvert fald var der nogle, der kunne melde, at man nu syntes, at grundloven og proceduren om behandling af lovforslag skulle overholdes. Ganske rigtigt lykkedes det også denne gang, uden de store sværdslag endda, at nå til et bredt forlig på dette område.

Grundlæggende består ændringerne fra førstebehandlingen til nu af klargøringer og præciseringer, og et af de hedeste kritikpunkter har været, at man fra regeringens side ønskede at give ikkelæreruddannede mulighed for en lidt større tryghed i ansættelsen, hvis kommunerne og skolebestyrelserne ønskede det. Det er nu præciseret i betækningsbidraget, bl.a. ved en

formulering, som siger, at der selvfølgelig kun er tale om ikkeuddannede lærerkræfter, hvis de på skolen værende lærere ikke er i stand til eller ønsker at varetage undervisning i et bestemt fag. Det er en selvfølgelighed. Derfor gør det da heller ikke noget, man præciserer det.

Det, vi taler om, er ændringsforslag til § 27, stk. 2. I § 27, stk. 1, står der, at de, der underviser i folkeskolen, er læreruddannede eller har en tilsvarende uddannelse. Det er altså forudsætningen. Derfor er det ganske logisk, at hvor der ansættes ikkelæreruddannede, er det selvfølgelig kun i det omfang, de på skolen værende lærere ikke kan eller ønsker at påtage sig undervisningen. Det er i orden, at den slags præciseringer skal til, og det har i hvert fald været Det Radikale Venstres gruppe magtpåliggende, at vi fastholdt denne mulighed for ikkelæreruddannede for at få en lidt bedre ansættelse i folkeskolen.

Jeg skal ikke kommentere resten, men blot gøre opmærksom på, at det er lidt af en oplevelse, at paragraffen om transport kan vække så stort furor. Det, det drejer sig om, er i al sin enkelhed at give kommunerne nogle flere muligheder. Det har man altså mange steder ikke særlig stor tiltro til. Det må vi acceptere, det er i orden, så glider den ud. Vi er generelt tilfreds med resultatet og skal gerne kvittere, selv om min indledning var lidt bister, for et godt samarbejde. Det var også, hvad vi ventede i februar, da vi meldte ud – ikke mindst til lærernes fagblad, Folkeskolen – »tag den nu med ro, og lad os se, om ikke også fornuften denne gang sejrer!« Det gjorde den. Tak for det!

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er glad for, at fru Pernille Forchhammer gav en rigtig fremstilling af forliget, som er indgået – undskyld, jeg må ikke kalde det forliget, men så af den enighed, der er opnået.

Jeg kan ligesom fru Merete Aarup og fru Marianne Jelved ikke forstå, at man ikke vil være med til at give kommunerne frihed til at fremme de sikre cykelstier på de usunde skolebussers bekostning, men det var en tanke, der ikke fik særlig støtte fra Kommunernes Landsforening endside fra de borgmestre, der blev spurgt, og hvis de ikke vil have den frihed, kan de da blive fri. Det var faktisk ikke for vores egen skyld. Det var for at give kommunerne